

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 337

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 20 mai 2009

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
170.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici din Administrația Națională a Penitenciarelor	2-4	
788.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici din Administrația Națională a Penitenciarelor	5	
DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU			
534.	— Decizie pentru suspendarea domnului Todea Andrei-Barbu din funcția publică de inspector guvernamental.....	5	
535.	— Decizie privind eliberarea domnului Ioan Nani din funcția de vicepreședinte al Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului	6	
536.	— Decizie privind numirea domnului Mircea Ioan Pavelescu în funcția de vicepreședinte al Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului	6	
537.	— Decizie privind eliberarea domnului Mihai Puia din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor	7	
538.	— Decizie privind numirea domnului Cornelii Ceică în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor	7	
539.	— Decizie privind revocarea domnului Horia-Marius Căliminte din funcția de vicepreședinte al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei		8
540.	— Decizie privind numirea domnului Eugen Georgescu în funcția de vicepreședinte al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei		8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
M. 53.	— Ordin al ministrului apărării naționale privind conducerea spitalelor din rețeaua sanitară a Ministerului Apărării Naționale.....		9-10
369/731/74.	— Ordin al ministrului mediului, al ministrului economiei și al viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, privind modificarea Ordinului ministrului mediului și gospodăririi apelor, ministrului economiei și comerțului și al ministrului administrației și internelor nr. 1.229/731/1.095/2005 pentru aprobarea Procedurii și criteriilor de autorizare a operatorilor economici în vederea preluării responsabilității privind realizarea obiectivelor anuale de valorificare și reciclare a deșeurilor de ambalaje		10
918.	— Ordin al ministrului economiei pentru modificarea Listei cuprinzând standardele române care adoptă standarde europene armonizate ale căror prevederi se referă la ambalaje și deșeuri de ambalaje, aprobată prin Ordinul ministrului economiei și comerțului nr. 128/2004		11
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI			
	Hotărârea din 4 noiembrie 2008 în Cauza Bota împotriva României		12-16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici din Administrația Națională a Penitenciarelor**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4 din 6 februarie 2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici din Administrația Națională a Penitenciarelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 11 februarie 2008, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul I punctul 7, partea introductivă și litera a) ale alineatului (1) al articolului 13 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 13. — (1) Încadrarea ca funcționar public cu statut special se face prin următoarele modalități:

a) repartizarea cu prioritate a absolvenților instituțiilor de învățământ pentru pregătirea personalului de penitenciare, ofițeri și agenți;”.

2. La articolul I punctul 7, alineatul (4) al articolului 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Candidații declarați «ADMIS» la instituțiile de învățământ superior pentru pregătirea personalului de penitenciare semnează un angajament prin care se obligă să lucreze cel puțin 9 ani în sistemul administrației penitenciare, după absolvirea studiilor.”

3. La articolul I, după punctul 11 se introduce un nou punct, punctul 11¹, cu următorul cuprins:

„11¹. **La articolul 19, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:**

«(4) Funcționarul public cu statut special definitiv din cadrul Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești depune jurământul de credință în fața unui reprezentant al Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, împuternicit prin ordin al ministrului justiției și libertăților cetățenești.»”

4. La articolul I punctul 13, articolul 20¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20¹. — Ofițerii se numesc în funcțiile prevăzute în statele de organizare cu grade profesionale egale sau mai mari cu cel mult două grade față de cele pe care le au. Numirea ofițerilor în funcții prevăzute în statele de organizare cu grade profesionale mai mari cu mai mult de două grade față de cele pe care le au se poate face numai cu aprobarea ministrului justiției și libertăților cetățenești.”

5. La articolul I punctul 17, alineatele (3) și (5) ale articolului 24 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Avansarea funcționarilor publici cu statut special într-o funcție imediat superioară la aceeași poziție din stat se face fără examen, pe baza criteriilor stabilite prin ordin al ministrului justiției și libertăților cetățenești.

(5) Funcționarii publici cu statut special se avansează în gradul profesional următor dacă au împlinit stagiul minim în gradul profesional deținut și dacă au fost apreciați în ultimii doi ani ai stagiului minim în grad cu cel puțin calificativul «bun».”

6. La articolul I punctul 18, litera d) a punctului B al articolului 25 se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) agent de penitenciare 4 ani.”

7. La articolul I punctul 20, alineatul (1) al articolului 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — (1) Trecerea agenților în corpul ofițerilor din sistemul administrației penitenciare se realizează prin concurs, în limita posturilor prevăzute în statele de organizare ale unităților de penitenciare, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezenta lege.”

8. La articolul I punctul 21, articolul 28 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 28. — (1) Funcțiile de execuție vacante din sistemul administrației penitenciare se ocupă prin concurs, la care pot participa persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 11.

(2) În situația neocupării posturilor vacante prevăzute la alin. (1), acestea pot fi ocupate prin transferul cadrelor militare și al funcționarilor publici cu statut special din alte instituții publice de apărare, ordine publică și siguranță națională ale statului și din Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 11.

(3) Funcțiile de conducere vacante din sistemul administrației penitenciare se ocupă prin avansarea ofițerilor și agenților, prin concurs. Pot participa la concurs pentru ocuparea posturilor vacante de conducere persoanele care au o vechime de cel puțin 3 ani în sistemul administrației penitenciare.

(4) Funcțiile de conducere din sistemul administrației penitenciare, rămase vacante ca urmare a neocupării, în condițiile stabilite la alin. (3), se ocupă prin concurs din sursă externă.

(5) În situația în care posturile rămân vacante, ca urmare a neocupării în condițiile prevăzute la alin. (3) și (4), acestea pot fi ocupate prin transferul cadrelor militare și al funcționarilor publici cu statut special din alte instituții publice de apărare, ordine publică și siguranță națională ale statului și din Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 11.”

9. La articolul I punctul 22, articolul 29 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 29. — Regulamentul privind ocuparea funcțiilor de conducere și de execuție se aprobă prin ordin al ministrului justiției și libertăților cetățenești.”

10. La articolul I, după punctul 25 se introduce un nou punct, punctul 25¹, cu următorul cuprins:

„25¹. **La articolul 34, litera n) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«n) beneficiază de despăgubiri acordate din fondurile bugetare ale Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, în cazul în care viața, sănătatea ori bunurile sale, ale soțului/soției

și ale copiilor aflați în întreținerea sa sunt afectate în exercitarea atribuțiilor de serviciu sau în legătură cu acestea. Despăgubirile menționate se acordă în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului;»”.

11. La articolul I punctul 25, litera p) a articolului 34 se modifică și va avea următorul cuprins:

„p) consultanță juridică prin avocat, asigurată de unitate, la cerere, în cazul cercetării penale, urmăririi penale sau judecării sale pentru fapte comise în timpul ori în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, potrivit metodologiei aprobate prin ordin al ministrului justiției și libertăților cetățenești.”

12. La articolul I, punctul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

„27. La articolul 36, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1’), cu următorul cuprins:

«(1’) Funcționarii publici cu statut special, titulari ai contractului de închiriere a locuinței de serviciu, care au lucrat în sistemul administrației penitenciare peste 15 ani și care s-au pensionat potrivit legii, precum și cei care și-au pierdut total sau parțial capacitatea de muncă și s-au pensionat pentru invaliditate, în condițiile legii, își păstrează dreptul de folosință asupra locuinței de serviciu și după încetarea raporturilor de serviciu prin pensionare. În cazul decesului titularului, soțul/soția își păstrează drepturile locative pe tot parcursul vieții.»”

13. La articolul I punctul 28, alineatul (2) al articolului 37 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În situația în care drepturile salariale corespunzătoare funcției pe care este detașat sau, după caz, trecut temporar în altă funcție sunt mai mari, personalul prevăzut la alin. (1) beneficiază de aceste drepturi salariale.”

14. La articolul I punctul 29, articolul 38 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 38. — (1) Funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare au dreptul la atribuirea unei locuințe de serviciu dacă, în localitatea unde își desfășoară activitatea, ei sau soțul/soția nu beneficiază de locuință în proprietate ori nu li s-a atribuit locuință de către autoritățile administrației publice locale.

(2) Funcționarii publici cu statut special cărora nu li s-a acordat locuință potrivit prevederilor alin. (1) și care nici ei și nici soțul/soția nu au în proprietate o locuință în localitatea unde își desfășoară activitatea au dreptul la compensarea lunară a chiriei în cuantum de până la 50% din venitul net realizat lunar, dar nu mai mult decât chiria prevăzută în contractul de închiriere încheiat în condițiile legii.

(3) Condițiile de acordare a drepturilor prevăzute la alin. (1) și (2) se stabilesc prin ordin al ministrului justiției și libertăților cetățenești.

(4) Funcționarii publici cu statut special, inclusiv soțul/soția acestora, care au înstrăinat o locuință proprietate personală, în localitatea în care își desfășoară activitatea, după data încadrării în sistemul administrației penitenciare, nu beneficiază de prevederile alin. (1) și (2).

(5) Nu se acordă compensația lunară pentru chirie în situația în care contractul de închiriere a fost încheiat cu rudele de până la gradul II inclusiv ale funcționarului public cu statut special ori ale soției/soțului acestuia/acesteia.

(6) Funcționarii publici cu statut special cărora li s-a atribuit o locuință de serviciu pot solicita schimbarea acesteia și atribuirea unei alte locuințe disponibile în fondul locativ al Administrației Naționale a Penitenciarelor sau al unității penitenciare în cauză, care să corespundă cerințelor minimale de suprafață locativă astfel cum sunt prevăzute de Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările

ulterioare. Cererile de schimb de locuințe se soluționează cu prioritate.

(7) Funcționarii publici cu statut special, beneficiari ai unei locuințe de serviciu, pot face între ei schimb de locuințe, cu avizul conducerii unității care a aprobat acordarea locuinței de serviciu.”

15. La articolul I, după punctul 31 se introduce un nou punct, punctul 31’, cu următorul cuprins:

„31’. La articolul 42, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1’), cu următorul cuprins:

«(1’) Absolvenților instituțiilor de învățământ prevăzute la art. 13 alin. (2) și (3), declarați „șef de promoție”, li se vor acorda recompense materiale cu ocazia absolvirii, stabilite prin ordin al ministrului justiției și libertăților cetățenești.»”

16. La articolul I punctul 35, literele q) și r) ale articolului 46 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„q) să informeze șeful ierarhic despre existența în unitatea în care își desfășoară activitatea a unor persoane private de libertate care au calitatea de soț/soție sau rude până la gradul II inclusiv cu acesta ori cu soțul/soția, în situația în care iau cunoștință de aceste situații;

r) să aducă la cunoștința compartimentului resurse umane modificările privind domiciliul, după caz, reședința, precum și schimbările intervenite în starea civilă sau date relevante din punct de vedere profesional, în termen de 15 zile de la producerea acestora.”

17. La articolul I punctul 46, alineatul (3) al articolului 53 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special se poate suspenda, de drept sau la cerere, cu respectarea prevederilor cuprinse în legislația muncii.”

18. La articolul I punctul 49, articolul 55¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 55¹. — Funcționarii publici cu statut special se pot transfera sau detașa în alte instituții publice de apărare, ordine publică și siguranță națională ale statului, cu respectarea reglementărilor legale specifice instituției la care solicită transferul sau detașarea.”

19. La articolul I punctul 57, articolul 62 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 62. — Sancțiunile disciplinare care pot fi aplicate funcționarilor publici cu statut special sunt:

- a) mustrarea scrisă;
- b) diminuarea drepturilor salariale pentru funcția îndeplinită cu 5—10%, pe o perioadă de 1—3 luni;
- c) amânarea avansării în grade profesionale sau funcții superioare, pe o perioadă de la 1 la 2 ani;
- d) trecerea într-o funcție inferioară până la cel mult nivelul de bază al gradului profesional deținut;
- e) revocarea din funcția de conducere;
- f) destituirea din sistemul administrației penitenciare.”

20. La articolul I, punctul 58 se modifică și va avea următorul cuprins:

„58. La articolul 63, alineatele (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

«(2) Sancțiunea disciplinară poate fi aplicată numai după efectuarea cercetării prealabile a faptei ce constituie abatere disciplinară săvârșită de funcționarul public cu statut special în cauză și audierea acestuia de către comisiile prevăzute la art. 67.

(4) Sancțiunea disciplinară se aplică în maximum 90 de zile calendaristice de la sesizarea abaterii, dar nu mai târziu de un an de la data comiterii faptei.»”

21. La articolul I, punctul 59 se modifică și va avea următorul cuprins:

„59. **Articolul 64 se abrogă.**”

22. La articolul I punctul 60, articolul 65 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 65. — Sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 62 se aplică de ministrul justiției și libertăților cetățenești, de directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor sau, după caz, de conducătorul unității din subordinea acesteia, la propunerea comisiei de disciplină, în funcție de competențele prevăzute la art. 20.”

23. La articolul I, după punctul 60 se introduce un nou punct, punctul 601, cu următorul cuprins:

„601. **La articolul 66, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«Art. 66. — (1) Sancțiunea disciplinară se aplică prin decizie scrisă, emisă potrivit competențelor prevăzute la art. 65, care se comunică funcționarului public cu statut special sancționat, în termen de 5 zile de la data emiterii deciziei.»”

24. La articolul I punctul 61, alineatul (1) al articolului 67 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 67. — (1) Comisiile de disciplină se constituie în Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, în Administrația Națională a Penitenciarelor și în fiecare unitate de penitenciar și au competența de a efectua cercetarea faptei ce constituie abatere disciplinară și de a propune, dacă se constată vinovăția, una dintre sancțiunile disciplinare ce urmează să fie aplicate persoanei în cauză. Comisia de disciplină din cadrul Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, constituită prin ordin al ministrului justiției și libertăților cetățenești, are competența de a cerceta faptele comise de funcționarii publici cu statut special din cadrul Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești și pe cele comise de funcționarii publici cu statut special numiți în funcții de director general, director general adjunct, director de direcție și director în sistemul administrației penitenciare. Comisia de disciplină din cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor are competența de a cerceta faptele comise de funcționarii publici cu statut special din cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor și de ofițerii numiți în funcții publice de conducere din unitățile de penitenciare, cu excepția celor aflați în competența comisiei de disciplină din cadrul Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, iar comisiile de disciplină constituite la nivelul unităților de penitenciare au competența de a cerceta faptele comise de ofițerii care îndeplinesc funcții de execuție și agenții, încadrați în statele de organizare ale unității de penitenciare.”

25. La articolul I punctul 66, articolul 74 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art.74. — (1) Prevederile prezentei legi se aplică și funcționarilor publici cu statut special din Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești.

(2) Funcționarii publici cu statut special din cadrul sistemului administrației penitenciare pot fi transferați sau detașați în cadrul Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești. Detașarea se realizează pe posturi de funcționar public cu statut special ori pe posturi de altă natură, după caz, dacă pregătirea profesională corespunde atribuțiilor și responsabilităților funcției pe care sunt detașați, cu păstrarea drepturilor salariale avute la data detașării. În situația în care drepturile salariale corespunzătoare funcției pe care este detașat sunt mai mari, personalul beneficiază de aceste drepturi salariale.

(3) Funcționarii publici cu statut special din Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești pot fi transferați sau detașați în cadrul sistemului administrației penitenciare. Detașarea se realizează pe posturi de funcționar public cu statut special ori pe posturi de altă natură, după caz, dacă pregătirea profesională corespunde atribuțiilor și responsabilităților funcției pe care sunt detașați, cu păstrarea drepturilor salariale avute la data detașării. În situația în care drepturile salariale corespunzătoare funcției pe care este detașat sunt mai mari, personalul beneficiază de aceste drepturi salariale.”

26. La articolul I punctul 71, alineatul (2) al articolului 80¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Clerul din sistemul administrației penitenciare este asimilat gradelor profesionale ale ofițerilor corespunzătoare gradelor militare prevăzute de Legea nr. 195/2000 privind constituirea și organizarea clerului militar, drepturile salariale și pensionarea fiind similare cu cele ale funcționarilor publici cu statut special.”

Art. II. — (1) Personalul contractual din cadrul sistemului administrației penitenciare, aflat în funcție la data intrării în vigoare a prezentei legi, care are atribuții similare cu funcționarii publici cu statut special și îndeplinește condițiile Legii nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici din Administrația Națională a Penitenciarelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, poate dobândi, la cerere, în urma unei examinări, calitatea de funcționar public cu statut special în sistemul administrației penitenciare, posturile transformându-se în mod corespunzător. Cererea se poate formula în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) Criteriile pentru dobândirea calității de funcționar public cu statut special se stabilesc prin ordin al ministrului justiției și libertăților cetățenești.

Art. III. — La data intrării în vigoare a prezentei legi, personalul contractual care în prezent ocupă o funcție de conducere rămâne în continuare în funcție.

Art. IV. — La data intrării în vigoare a prezentei legi, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008, se abrogă.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici din Administrația Națională a Penitenciarelor**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici din Administrația Națională a Penitenciarelor și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 7 mai 2009.
Nr. 788.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE**pentru suspendarea domnului Todea Andrei-Barbu din funcția publică de inspector guvernamental**

Având în vedere Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 624 din 12 mai 2009 prin care domnul Todea Andrei-Barbu a fost numit în funcția de președinte-director general al Casei de Asigurări de Sănătate Sălaj,

în conformitate cu dispozițiile art. III alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Se constată suspendarea de drept a raportului de serviciu al domnului Todea Andrei-Barbu, inspector guvernamental.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 19 mai 2009.
Nr. 534.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind eliberarea domnului Ioan Nani din funcția
de vicepreședinte al Autorității pentru Valorificarea
Activelor Statului**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ioan Nani se eliberează din funcția de vicepreședinte al Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta AndreescuBucurești, 19 mai 2009.
Nr. 535.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind numirea domnului Mircea Ioan Pavelescu în funcția
de vicepreședinte al Autorității pentru Valorificarea
Activelor Statului**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare a Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare prin comasarea prin absorbție cu Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, aprobată cu completări prin Legea nr. 360/2004, cu modificările ulterioare, și al art. 9 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 837/2004 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mircea Ioan Pavelescu se numește în funcția de vicepreședinte al Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta AndreescuBucurești, 19 mai 2009.
Nr. 536.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE
privind eliberarea domnului Mihai Puia din funcția
de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară
și pentru Siguranța Alimentelor

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihai Puia se eliberează din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 19 mai 2009.
Nr. 537.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE
privind numirea domnului Corneliu Ceică în funcția
de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară
și pentru Siguranța Alimentelor

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 6⁶ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 4 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 130/2006 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Corneliu Ceică se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 19 mai 2009.
Nr. 538.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind revocarea domnului Horia-Marius Căliminte
din funcția de vicepreședinte al Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Energiei**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 10 alin. (5) lit. f) din Legea gazelor nr. 351/2004, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Horia-Marius Căliminte se revocă din funcția de vicepreședinte al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 19 mai 2009.

Nr. 539.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind numirea domnului Eugen Georgescu în funcția
de vicepreședinte al Autorității Naționale de Reglementare
în Domeniul Energiei**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 10 alin. (1) din Legea gazelor nr. 351/2004, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Eugen Georgescu se numește în funcția de vicepreședinte al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 19 mai 2009.

Nr. 540.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

privind conducerea spitalelor din rețeaua sanitară a Ministerului Apărării Naționale

Pentru aplicarea prevederilor cap. III „Conducerea spitalelor” al titlului VII „Spitalele” din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Spitalele din rețeaua sanitară a Ministerului Apărării Naționale, denumite în continuare *spitale*, sunt conduse de comandant, numit prin ordin al ministrului apărării naționale, la propunerea șefului Direcției medicale, cu respectarea prevederilor actelor normative aplicabile în domeniul managementului resurselor umane în minister.

(2) Persoana numită potrivit alin. (1) trebuie să îndeplinească în mod cumulativ următoarele condiții:

- a) să fie cadru militar în activitate;
- b) să fie absolvent cu diplomă de licență al unei instituții de învățământ superior medical;
- c) să fie absolvent al unor cursuri de management sanitar, aprobate de Ministerul Sănătății și stabilite prin ordin al ministrului sănătății;
- d) să nu se regăsească în unul dintre cazurile de incompatibilitate reglementate de art. 180 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Pentru ocuparea funcției de comandant se vor respecta prevederile privind publicarea posturilor în Buletinul Informativ al Armatei și evaluarea inițială a candidaților în comisiile de selecție, potrivit reglementărilor din domeniul managementului resurselor umane din Ministerul Apărării Naționale.

(2) Numirea comandantului spitalului se face după susținerea de către candidații eligibili a unui concurs care constă în probă scrisă și interviu, în fața unei comisii numite de către ministrul apărării naționale.

(3) Comisia este formată din reprezentanți propuși de secretarul de stat pentru relația cu Parlamentul, informare publică și creșterea calității vieții personalului, șeful Direcției medicale, șeful Direcției financiar-contabil, șeful Direcției management resurse umane, precum și șeful Direcției pentru relația cu Parlamentul și asistență juridică.

(4) Modalitatea de organizare și desfășurare a concursului se stabilește prin ordin al ministrului apărării naționale.

Art. 3. — (1) După numirea în funcție, comandantul încheie un contract de management cu Ministerul Apărării Naționale, pe o perioadă de maximum 3 ani, cu posibilitatea de prelungire sau reziliere în urma evaluării anuale. Contractul de management poate înceta înainte de termen, în urma evaluării anuale efectuate pe baza indicatorilor de performanță prevăzuți în contract.

(2) La încetarea mandatului, înainte de terminarea perioadei pentru care a fost încheiat, precum și până la ocuparea prin concurs a postului de comandant, ministrul apărării naționale numește prin ordin, la propunerea șefului Direcției medicale, un comandant interimar.

(3) În condițiile alin. (2), perioada de organizare a concursului de ocupare a postului de comandant este de cel mult 6 luni.

(4) Nivelul indicatorilor de performanță ai activității comandantului se stabilește anual prin dispoziție a șefului Direcției medicale.

Art. 4. — (1) În situația în care comandantul, numit prin ordin al ministrului apărării naționale, se află în stare de incompatibilitate sau conflict de interese, este obligat să înlăture motivele de incompatibilitate ori conflict de interese, în termen de 30 de zile de la apariția acestora.

(2) În cazul în care situația de incompatibilitate sau conflict de interese nu este înlăturată în termenul prevăzut la alin. (1), contractul de management este reziliat de plin drept și vor fi prezentate ministrului apărării naționale propuneri de eliberare din funcție a comandantului, potrivit actelor normative specifice managementului resurselor umane în Ministerul Apărării Naționale.

(3) Comandanții spitalelor din rețeaua sanitară a Ministerului Apărării Naționale, care au mai puțin de 400 de paturi, pot desfășura activitate medicală în unitatea sanitară respectivă.

Art. 5. — (1) Atribuțiile comandantului sunt stabilite prin fișa postului, aprobată de șeful Direcției medicale și prin contractul de management.

(2) În domeniul politicii de personal și al structurii organizatorice comandantul are, în principal, următoarele atribuții:

- a) aprobă organizarea concursurilor pentru posturile vacante, de personal civil contractual, în condițiile legii;
- b) aprobă programul de lucru, pe locuri de muncă și categorii de personal;
- c) propune structura organizatorică, reorganizarea, schimbarea sediului și a denumirii unității, în vederea aprobării de către ministrul apărării naționale;
- d) numește membrii comitetului director, în conformitate cu reglementările proprii ministerului.

Art. 6. — Comandantul este ordonator terțiar de credite și reprezintă spitalul în relațiile cu terții.

Art. 7. — (1) În cadrul spitalelor se organizează și funcționează un comitet director format din:

- a) comandantul spitalului;
- b) directorul medical;
- c) directorul financiar-contabil;
- d) directorul administrativ;
- e) directorul de îngrijiri, de profesie asistent medical, pentru spitalele cu peste 400 de paturi.

(2) Atribuțiile comitetului director din cadrul spitalelor sunt stabilite prin Ordinul ministrului sănătății publice nr. 921/2006 pentru stabilirea atribuțiilor comitetului director din cadrul spitalului public.

Art. 8. — (1) Secțiile, laboratoarele și serviciile medicale ale spitalului sunt conduse de un șef de secție, șef de laborator sau, după caz, șef de serviciu. Aceste funcții se ocupă prin concurs sau examen, după caz, în condițiile legii, organizat conform normelor aprobate prin ordin al ministrului sănătății.

(2) Ocuparea funcțiilor de șef de secție, șef de laborator sau, după caz, șef de serviciu medical, prevăzute în statul de organizare ca funcții militare, se va face cu respectarea prevederilor art. 2 alin. (1) din prezentul ordin.

Art. 9. — (1) La numirea în funcție, șefii de secție, de laborator sau de serviciu medical vor încheia cu spitalul, reprezentat de comandantul acestuia, un contract de administrare, cu o durată de 3 ani, în cuprinsul căruia sunt prevăzuți indicatorii specifici de performanță. Contractul de administrare poate fi prelungit sau poate înceta înainte de termen, în principal, în cazul neîndeplinirii indicatorilor specifici de performanță.

(2) Dacă șeful de secție, de laborator sau de serviciu medical, selectat prin concurs, se află în stare de incompatibilitate ori în conflict de interese, acesta este obligat

să le înlăture în termen de maximum 30 de zile sub sancțiunea rezilierii unilaterale a contractului de administrare.

(3) În situația în care șeful de secție, de laborator sau de serviciu medical, selectat prin concurs, are calitatea de cadru militar în activitate și se află în stare de incompatibilitate ori în conflict de interese, situație care nu a fost înlăturată în termenul prevăzut la alin. (2), se vor prezenta propuneri privind eliberarea din funcție, potrivit normelor specifice managementului resurselor umane din Ministerul Apărării Naționale.

Art. 10. — (1) În cadrul spitalului funcționează un consiliu consultativ, care are rolul de a dezbate principalele probleme de strategie, organizare și funcționare a spitalului și de a face recomandări comandantului spitalului.

(2) Consiliul consultativ este format din comandantul spitalului și 4—6 membri, reprezentând domeniile medical, financiar, operativ, managerial și universitar.

(3) Numirea membrilor consiliilor consultative se face prin dispoziție a șefului Direcției medicale.

(4) O persoană nu poate fi membru decât într-un singur consiliu consultativ.

Art. 11. — (1) Consiliul consultativ se întrunește în ședință ordinară cel puțin o dată la 3 luni și ori de câte ori este nevoie în ședințe extraordinare. Deciziile consiliului se iau în prezența a cel puțin două treimi din numărul membrilor săi, cu majoritatea absolută a membrilor prezenți.

Ministrul apărării naționale,

Mihai Stănișoară

București, 8 mai 2009.

Nr. M.53.

*) Ordinele nr. M.121/2006 și M.77/2008 nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, deoarece aveau ca obiect reglementări din sectorul de apărare a țării și securitate națională.

MINISTERUL MEDIULUI

Nr. 369 din 8 aprilie 2009

MINISTERUL ECONOMIEI

Nr. 731 din 21 aprilie 2009

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI

ȘI INTERNELOR

Nr. 74 din 30 aprilie 2009

ORDIN

privind modificarea Ordinului ministrului mediului și gospodăririi apelor, ministrului economiei și comerțului și al ministrului administrației și internelor nr. 1.229/731/1.095/2005 pentru aprobarea Procedurii și criteriilor de autorizare a operatorilor economici în vederea preluării responsabilității privind realizarea obiectivelor anuale de valorificare și reciclare a deșeurilor de ambalaje

Având în vedere referatul de aprobare al Direcției gestiune deșeuri și substanțe periculoase, în temeiul prevederilor:

— art. 5 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 57/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului;

— art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.720/2008 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, aprobată prin Legea nr. 15/2008, cu modificările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 459/2005 privind reorganizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, cu modificările ulterioare,

ministrul mediului, ministrul economiei și viceprim-ministrul, ministrul administrației și internelor, emit următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor, ministrului economiei și comerțului și al ministrului administrației și internelor nr. 1.229/731/1.095/2005 pentru aprobarea Procedurii și criteriilor de autorizare a operatorilor economici în vederea preluării responsabilității privind realizarea obiectivelor anuale de valorificare și reciclare a deșeurilor de ambalaje, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din

12 ianuarie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 3 alineatul (2), litera b) va avea următorul cuprins:**

„b) directorul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Mediului — vicepreședinte;”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului,
Nicolae Nemirschi

Ministrul economiei,
Adriean Videanu

p. Viceprim-ministru, ministrul
administrației și internelor,
Cristian Făiniși,
secretar de stat

MINISTERUL ECONOMIEI

ORDIN**pentru modificarea Listei cuprinzând standardele române care adoptă standarde europene armonizate ale căror prevederi se referă la ambalaje și deșeuri de ambalaje, aprobată prin Ordinul ministrului economiei și comerțului nr. 128/2004**

Având în vedere prevederile art. 6 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 621/2005 privind gestionarea ambalajelor și deșeurilor de ambalaje, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 221/2008 pentru stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, cu modificările ulterioare, și ale art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.720/2008 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul economiei emite următorul ordin:

Art. I. — Lista cuprinzând standardele române care adoptă standarde europene armonizate ale căror prevederi se referă la ambalaje și deșeuri de ambalaje, aprobată prin Ordinul ministrului economiei și comerțului nr. 128/2004, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 19 martie

2004, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei,
Adriean Videanu

București, 12 mai 2009.
Nr. 918.

ANEXĂ

LISTA
cuprinzând standardele române care adoptă standarde europene armonizate
ale căror prevederi se referă la ambalaje și deșeuri de ambalaje

Nr. crt.	Numărul de referință	Titlul
1	SR EN 13427:2005	Ambalaje Cerințe referitoare la utilizarea standardelor în domeniul ambalajelor și deșeurilor de ambalaje
2	SR EN 13428:2005	Ambalaje Cerințe specifice fabricării și compoziției Prevenire prin reducerea la sursă
3	SR EN 13429:2005	Ambalaje Reutilizare
4	SR EN 13430:2004	Ambalaje Cerințe referitoare la ambalajele valorificabile prin reciclarea materialelor
5	SR EN 13431:2005	Ambalaje Cerințe referitoare la ambalajele valorificabile energetic, inclusiv specificarea puterii calorifice inferioare minime
6	SR EN 13432:2002	Ambalaje Cerințe referitoare la ambalajele valorificabile prin formarea compostului și biodegradare Program de încercare și criteriile de evaluare a acceptării finale a ambalajelor

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 4 noiembrie 2008

În Cauza Bota împotriva României

(Cererea nr. 16.382/03)

În Cauza Bota împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Boštijan M. Župancič, Alvin Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, judecători, și din Stanley Naismith, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 7 octombrie 2008, pronunță următoarea hotărâre adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 16.382/03) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Pompiliu Bota (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 9 mai 2003, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 13 septembrie 2007, Curtea a declarat cererea inadmisibilă în parte și a decis să comunice Guvernului capetele de cerere întemeiate pe dispozițiile art. 6 § 1 (dreptul de acces la un tribunal ca urmare a anulării pe calea „recursului în anulare” a unor decizii definitive, favorabile reclamantului), pe prevederile art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și pe dispozițiile art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție. Potrivit prevederilor art. 29 § 3 din Convenție, Curtea a decis, de asemenea, analizarea simultană a admisibilității și a temeiniciei cauzei.

ÎN FAPT

Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în anul 1954 și locuiește în Orăștie. La data faptelor din prezenta cauză, acesta era asociat unic și administrator al S., o societate cu răspundere limitată.

5. Prin Ordonanța Guvernului nr. 23/1995 privind instituirea sistemului de marcare pentru țigarete, produse din tutun și băuturi alcoolice, legiuitorul a interzis comercializarea țigaretelor netimbrate și a dispus distrugerea mărfii nevândute până la data de 1 mai 1996.

6. La data de 5 mai 1996, reclamantul a distrus prin ardere țigaretetele netimbrate pe care le mai avea în stoc. În procesul-verbal întocmit în acest sens el a precizat că valoarea mărfii distruse era de 130.855.637 lei și că această sumă urma să fie înregistrată în documentele contabile ale societății la capitolul pierderi și cheltuieli. Reclamantul a refuzat să plătească la stat suma de 23.553.582 lei cu titlu de TVA aferentă valorii mărfii distruse.

7. În perioada cuprinsă între 25 și 27 noiembrie 1996, societatea S. a fost supusă unui control fiscal de către Direcția Generală a Finanțelor Publice și Controlului Financiar de Stat. Prin Procesul-verbal din data de 12 februarie 1997, încheiat ca urmare a verificării evidenței contabile a societății S., Direcția Generală a Finanțelor a constatat, printre altele, că reclamantul dedusese TVA aferentă cantității de țigarete distruse. Aceasta a constatat că faptele imputate reclamantului, inclusiv cea de mai sus, constituiau contravenție sancționată de art. 17 din Legea nr. 87/1994 privind combaterea evaziunii fiscale și a aplicat societății o amendă contravențională de 2.000.000 lei.

8. La data de 12 martie 1997, la ora 22,00, la sediul societății S. a avut loc o percheziție, prilej cu care au fost confiscate de poliție mai multe pachete de țigarete neînregistrate. Localurile societății S. au fost sigilate. În aceeași zi, reclamantul a distrus sigiliile, considerându-le aplicate ilegal.

A. Procedura penală împotriva reclamantului

9. La data de 22 ianuarie 1998, reclamantul a fost reținut, iar la data de 23 ianuarie 1998, Parchetul de pe lângă Tribunalul București a dispus arestarea preventivă a acestuia. Reclamantul a fost pus în libertate la data de 1 aprilie 1998.

10. Prin rechizitoriul din data de 18 februarie 1998, Parchetul de pe lângă Tribunalul Hunedoara a dispus trimiterea în judecată a reclamantului pentru infracțiunile de evaziune fiscală, fals intelectual și uz de fals, precum și pentru distrugere de sigilii, infracțiuni sancționate de art. 12 și 13 din Legea nr. 87/1994 și de art. 289, 291 și 243 din Codul penal.

S-a reținut că reclamantul nu distrusese cantitatea de țigarete netimbrate, în valoare de 130.855.637 lei, ci o vânduse pe piața neagră, modificând cu bună știință registrele contabile ale societății, cu scopul de a se sustrage de la plata impozitelor.

Totodată, Parchetul reținuse că prin înregistrarea acestei sume în categoria cheltuielilor reclamantul a diminuat sursa de impozitare, sustrăgându-se astfel de la plata unui impozit de 49.725.142 lei; în plus, acesta nu a plătit TVA corespunzătoare, în cuantum de 23.553.582 lei. Neplata acestor două taxe a constituit, în aprecierea Parchetului, infracțiunea de evaziune fiscală, pedepsită de art. 13 din Legea nr. 87/1994.

S-a mai reținut totodată că reclamantul nu a plătit impozitul în cuantum de 5.215.759 lei, aferent salariilor achitate salariaților, fapt care constituia, potrivit susținerilor Parchetului, infracțiunea de evaziune fiscală, sancționată de această dată de art. 12 din Legea nr. 87/1994.

Reclamantul a mai fost acuzat că a distrus sigiliile aplicate de poliție la sediul societății S., cu ocazia percheziției din data de 12 martie 1997.

11. Prin Sentința din 27 mai 1999, Judecătoria Orăștie l-a condamnat pe reclamant la o pedeapsă de 4 ani închisoare pentru distrugere de sigilii și de 6 luni închisoare pentru fals, achitându-l însă cu privire la infracțiunea de evaziune fiscală, cu motivarea că, în cauză, nu erau întrunite elementele constitutive ale infracțiunii. Instanța a reținut că omisiunea din partea reclamantului de a înregistra în contabilitate sumele în cauză nu s-a produs cu intenția de a aduce prejudiciu societății și că, prin urmare, aceste fapte puteau fi calificate drept contravenție, în sensul art. 17 din Legea nr. 87/1994, și nu sub aspectul infracțiunii de evaziune fiscală.

Instanța a dispus restituirea cauțiunii și a constatat că pedepsele aplicate erau grațiate.

12. Direcția Generală a Finanțelor, care într-o primă fază se constituise parte civilă, a renunțat la pretenții, susținând că

reclamantul plătit în luna iulie 1996 TVA datorată, sumă care nu putea fi inclusă în prejudiciu. Potrivit Direcției Generale a Finanțelor, reclamantului nu îi revenea decât obligația de plată a sumei de 5.550.282 lei, reprezentând impozitul pe profitul aferent mărfii distruse. Prin Notificarea din 14 aprilie 1999, Ministerul Finanțelor a informat instanța că neplata acestei din urmă sume fusese calificată drept abatere disciplinară, reclamantul fiind deja sancționat prin aplicarea unei amenzi contravenționale, care fusese achitată.

13. Părțile au declarat apel împotriva hotărârii. Parchetul a solicitat condamnarea reclamantului pentru toate infracțiunile reținute în rechizitoriu, estimând că probele din dosar îi dovedeau vinovăția. Prin Decizia din 22 decembrie 1999, Tribunalul Hunedoara a respins apelul procurorului, dar a admis apelul reclamantului, pe care l-a achitat și cu privire la săvârșirea infracțiunilor de fals și de distrugere de sigilii. Instanța a apreciat că infracțiunea de fals nu a fost dovedită și că societății i s-au aplicat sigilii în mod ilegal, în virtutea faptului că această măsură nu fusese dispusă de Parchet și că demersul nu constituia o măsură asigurătorie.

14. Judecând recursul introdus de Parchet, care solicita din nou condamnarea reclamantului pentru toate capetele de acuzare, Curtea de Apel Alba Iulia a menținut hotărârea atacată, prin Decizia definitivă din 25 mai 2000.

B. Acțiunea în recuperarea prejudiciului cauzat prin erori judiciare

15. În anul 2000, în baza art. 504 din Codul de procedură penală coroborat cu art. 998 din Codul civil, reclamantul a sesizat Tribunalul Hunedoara cu o acțiune împotriva statului, reprezentat de Ministerul Finanțelor, solicitând repararea prejudiciului moral cauzat prin arestarea sa ilegală și prin procedura penală, care s-a finalizat prin achitarea sa.

16. Prin Hotărârea din 1 noiembrie 2000, tribunalul a admis parțial acțiunea reclamantului și a condamnat Ministerul Finanțelor la plata către acesta a sumei de 500.000.000 lei, cu titlu de daune morale.

17. Ca urmare a apelului și recursului promovate de Ministerul Finanțelor, de Parchet și de către reclamant, această hotărâre a fost menținută printr-o decizie definitivă a Curții de Apel Alba Iulia din 7 martie 2001 și printr-o decizie a Curții Supreme de Justiție din 28 noiembrie 2001.

18. Din informațiile furnizate de părți reiese că nu s-a efectuat plata sumei menționate mai sus către reclamant.

C. Recursurile în anulare promovate de procurorul general

19. În anul 2002, procurorul general al României a introdus în fața Curții Supreme de Justiție două recursuri extraordinare (în anulare), unul împotriva hotărârii definitive a Curții de Apel Alba Iulia din data de 25 mai 2000 și celălalt împotriva Hotărârii irevocabile a Curții Supreme de Justiție din 28 noiembrie 2001.

1. Recursul în anulare împotriva hotărârii de achitare

20. În recursul în anulare promovat împotriva Hotărârii din 25 mai 2000, procurorul general considera că achitarea reclamantului pentru infracțiunile de evaziune fiscală era contrară legii. Acesta susținea că fapta reclamantului de a înscrie suma de 130.855.637 lei în cadrul cheltuielilor deductibile, precum și neplata TVA constituiau infracțiunea prevăzută de art. 12 din Legea nr. 87/1994, iar nu de art. 13, așa cum se indica în rechizitoriu. Se mai arăta că fapta reclamantului de a-și remunera personalul, fără a evidenția în documentele societății sumele plătite, cu scopul de a se sustrage de la plata impozitelor, reprezenta infracțiunea prevăzută de art. 12 din Legea nr. 87/1994. Procurorul afirma, de asemenea, că simplul fapt că administrația financiară calificase faptele drept contravenții nu dispensa instanțele să își exercite rolul activ ce le revine din oficiu și de a examina din proprie inițiativă faptele, în lumina dispozițiilor penale.

21. Dezbaterile au avut loc la data de 10 decembrie 2002.

22. Prin Hotărârea din 21 ianuarie 2003, Curtea Supremă de Justiție a admis parțial recursul în anulare și a casat deciziile instanțelor inferioare în ceea ce privește infracțiunea de evaziune fiscală legată de înscrierea sumei de 130.855.637 lei în documentele contabile și neplata impozitelor aferente. Curtea Supremă de Justiție a reținut că reclamantul s-a sustras cu rea-credință de la plata obligațiilor fiscale, modificând baza de impozitare. Or, aceste fapte constituiau infracțiunea de evaziune fiscală, sancționată de art. 12 din Legea nr. 87/1994. Reîncadrând astfel faptele, Curtea Supremă de Justiție l-a condamnat pe reclamant — pentru infracțiunea de evaziune fiscală — la o pedeapsă de 2 ani de închisoare cu suspendare.

2. Recursul în anulare împotriva hotărârii de dezvănuare

23. Prin Hotărârea din 3 noiembrie 2003, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare, a casat deciziile instanțelor inferioare și a respins acțiunea de despăgubire a reclamantului, motivând că acesta a fost condamnat penal prin Hotărârea definitivă a Curții Supreme de Justiție din 21 ianuarie 2003.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

24. Reclamantul susține că anularea pe calea recursului extraordinar a hotărârilor definitive din 25 mai 2000 și 28 noiembrie 2001 a încălcat dreptul său la un proces echitabil, astfel cum este acesta prevăzut în art. 6 § 1 din Convenție, care dispune astfel:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) de către o instanță (...) care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

A. Asupra admisibilității

25. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De altfel, Curtea constată că nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

1. Argumentele părților

a) Recursul în anulare a deciziei penale

26. Guvernul estimează că admițând primul recurs în anulare, Curtea Supremă de Justiție nu a încălcat principiul securității raporturilor juridice, în măsura în care această curte nu a făcut decât să îndrepte o greșită aplicare a legii de către instanțele inferioare. În opinia sa, aplicarea acestui principiu trebuie să fie mai nuanțată în materie penală, rolul Curții Supreme de Justiție fiind, pe de o parte, să se asigure că orice persoană care a comis o infracțiune este pedepsită și, pe de altă parte, să permită justiției să remedieze erorile judiciare.

27. Guvernul reamintește că însuși Comitetul Miniștrilor este cel care a recomandat statelor membre să instituie proceduri în sistemele lor judiciare de natură să permită reexaminarea unei cauze ori redeschiderea unei proceduri [Recomandarea nr. R (2000)2 privind reexaminarea ori redeschiderea anumitor cauze la nivel intern ca urmare a hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului].

28. În continuare, Guvernul afirmă că, spre deosebire de *Cauza Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII), termenul de introducere a recursului în anulare nu era decât de un an de la data hotărârii definitive, termen care, în cauză, a fost respectat. În plus, spre deosebire de cazul mai sus citat, în care Curtea a constatat că „instanța supremă a înlăturat efectele unei proceduri judiciare care se finalizase, potrivit exprimării Curții Supreme de Justiție, cu o decizie «irrevocabilă», dobândind deci autoritate de lucru judecat și, mai mult, care fusese executată”, în prezenta cauză, admițând

recursul în anulare, Curtea Supremă de Justiție nu a anulat decât parțial deciziile instanțelor ordinare, în ceea ce privea achitarea reclamantului pentru infracțiunea de evaziune fiscală.

29. În fine, acesta informează Curtea că instituția „recursului în anulare” a fost abrogată din Codul de procedură penală prin Legea nr. 576 din 14 decembrie 2005.

30. Reclamantul atrage atenția că, drept urmare a aditerii recursului în anulare, deciziile anterioare au fost anulate, principiile enunțate în jurisprudența Curții fiind încălcate.

b) *Recursul în anulare împotriva deciziei civile*

31. Guvernul își reiterează argumentele invocate în cazuri similare privind recursul în anulare. În particular, precizează că instanța supremă a admis recursul în anulare, motivând prin necesitatea de a păstra legalitatea, dat fiind că, drept urmare a condamnării sale prin hotărârea definitivă a Curții Supreme de Justiție, reclamantul nu mai avea dreptul de a primi despăgubiri. Guvernul estimează totodată că instanța de la Strasbourg nu ar putea cenzura interpretarea legii, realizată de către instanțele interne (*Waite și Kennedy împotriva Germaniei* [MC], nr. 26.083/94, § 54, CEDO 1999-I, și *Peichinov împotriva Bulgariei* (dec.) nr. 50.596/99, 11 martie 2004).

Guvernul mai amintește și că, drept urmare a Cauzei *Brumărescu*, Codul de procedură civilă a fost modificat, cu abrogarea textelor de lege care reglementau recursul în anulare, astfel că, de-acum înainte, procurorul general nu mai are posibilitatea de a repune pe rol o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

32. Reclamantul estimează că, anulând decizia definitivă prin care i se acorda o reparație, Curtea Supremă de Justiție a încălcat principiul securității raporturilor juridice.

2. *Aprecieri Curții*

a) *Principii generale*

33. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unui tribunal, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, trebuie interpretat în lumina preambulului Convenției, care consacră preeminența dreptului ca element de patrimoniu comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care înseamnă, între altele, că o soluție definitivă a oricărui litigiu nu trebuie rediscutată (*Brumărescu*, citată anterior, § 61). În virtutea acestui principiu, nicio parte nu e abilitată să solicite desființarea unei decizii definitive și executorii, cu singurul scop de a obține o reexaminare a cauzei și o nouă hotărâre în propriul interes. Instanțele superioare nu trebuie să utilizeze autoritatea lor de control decât pentru a îndrepta erorile de fapt sau de drept, precum și erorile judiciare, și nu pentru a proceda arbitrar la o reexaminare a cauzei. Autoritatea de control nu trebuie să devină un apel deghizat, iar simplul fapt că există două puncte de vedere asupra subiectului nu reprezintă un motiv suficient pentru a rejudeca o cauză. Nu se poate deroga de la acest principiu decât dacă argumente substanțiale și imperios necesare o impun (*Ryabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, § 52, CEDO 2003-IX).

34. Curtea reamintește, de asemenea, că exigența securității juridice nu este absolută, simpla posibilitate de a redeschide o procedură penală fiind deci, la prima vedere, compatibilă cu Convenția, inclusiv cu garanțiile decurgând din art. 6. Ar putea părea totuși, față de circumstanțele concrete ale unei cauze, că maniera concretă în care a fost utilizată această posibilitate a adus atingere înseși substanței procesului echitabil. Curtea trebuie anume să cerceteze în fiecare speță dacă autoritățile s-au folosit de puterea lor de a declanșa și de a institui o procedură de control, menținând, pe cât posibil, justul echilibru între interesele individului și necesitatea de a garanta eficacitatea justiției penale (*Nikitine împotriva Rusiei*, nr. 50.178/99, §§ 56—57, CEDO 2004-VIII, *Savinski împotriva Ucrainei*,

nr. 6965/02, § 23, 28 februarie 2006, și *Bujnița împotriva Republicii Moldova*, nr. 3.642/02, § 21, 16 ianuarie 2007).

35. În particular, trebuie ținut cont în acest context de consecințele pe care redeschiderea și procedura subsecventă le-au avut pentru situația reclamantului și de la cine emană cererea de redeschidere, de motivele pentru care instanțele au anulat hotărârea judecătorească definitivă, dacă procedura a respectat legislația internă, de existența în reglementarea internă și aplicarea în speță a unor garanții spre a evita ca autoritățile interne să abuzeze de această procedură și de oricare alte circumstanțe pertinente în speță (*Savinski*, citată anterior, §§ 24—26, și *Radchikov împotriva Rusiei*, nr. 65.582/01, § 44, 24 mai 2007).

b) *Aplicarea în speță a acestor principii*

(i) *Anularea deciziei penale*

36. Curtea reține mai întâi că deciziile luate de instanțele inferioare nu par a fi arbitrare, toate acuzațiile împotriva reclamantului fiind examinate prin prisma elementelor de probă administrate în cauză.

37. În mod concret, procurorul își fondase rechizitoriul de trimitere în judecată a reclamantului pe dispozițiile art. 12 și 13 din Legea nr. 87/1994, iar instanțele au examinat faptele în lumina acestor texte. Parchetul nu a invocat vreo eroare cu privire la încadrarea juridică a faptelor, în apelurile sale formulate în fața instanțelor ordinare. De fapt, abia în cadrul recursului în „anulare” a fost menționată pentru prima oară această neregularitate. Or, Curtea estimează că procurorul trebuia să solicite rectificarea acestor pretense erori înainte și nu după pronunțarea hotărârii definitive (a se vedea *mutatis mutandis*, *Nikitine*, citată mai sus, § 58).

38. Mai mult, Curtea constată că parcursul ales de autorități pentru a casa hotărârea definitivă nu era deschis părților în mod direct, acest recurs fiind accesibil numai procurorului general. Or, acesta era ierarhic superior procurorilor care au participat la proces în fața instanțelor ordinare. Intervenția sa ridică astfel probleme în ceea ce privește respectarea principiului egalității armelor.

39. Contrar poziției Guvernului, Curtea consideră de altfel că limitarea la o perioadă de un an a posibilității de a introduce un recurs în anulare nu schimbă cu nimic situația în speță și nici cu privire la insuficiențele acestei căi extraordinare de atac, astfel cum au fost identificate mai sus (*Radchikov*, citată anterior, § 46, și *mutatis mutandis*, *Societatea Comercială Mașinexportimport Industrial Group — S.A. împotriva României*, nr. 2.268/03, § 36, 1 decembrie 2005, și *Cornif împotriva României*, nr. 4.287/02, § 28, 11 ianuarie 2007).

40. De asemenea, faptul că o singură parte din hotărârea definitivă fusese desființată nu prezintă importanță în cauză, în măsura în care situația reclamantului, achitat prin hotărâre definitivă și condamnat ca urmare a recursului extraordinar, s-a înrăutățit după respectivul recurs.

41. Curtea conchide așadar că, în circumstanțele cauzei, casarea deciziei definitive nu este justificată, iar promovarea recursului în anulare nu reprezintă decât un apel deghizat, care nu a menținut justul echilibru între interesele aflate în joc (*Radchikov*, §§ 48 și 52, *Savinski*, § 25, și *Bujnița*, § 23, hotărâri citate anterior). Desființarea Hotărârii definitive din 25 mai 2000 a încălcat dreptul reclamantului la un proces echitabil.

42. În consecință, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție asupra acestui aspect.

(ii) *Anularea deciziei civile*

43. Curtea a soluționat — în mai multe rânduri — cauze ce ridicau chestiuni similare și a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza rejudecării unei hotărâri definitive, ca urmare a unui recurs în anulare introdus de procurorul general (a se vedea, printre altele, *Brumărescu*, citată anterior, § 61, *Societatea Comercială Mașinexportimport Industrial Group —*

S.A., citată anterior, § 32, *Piața Bazar Dorobanți — S.R.L. împotriva României*, nr. 37.513/03, §§ 23—24, 4 octombrie 2007, și *Societatea Comercială Plastik ABC — S.A. împotriva României*, nr. 32.299/2003, § 17, 7 februarie 2008).

44. Curtea a examinat prezenta cauză și consideră că Guvernul nu a furnizat niciun fapt ori argument convingător susceptibil de a conduce la o concluzie diferită. În particular, aceasta relevă că, în cauză, Hotărârea din 28 noiembrie 2001, prin care Curtea Supremă de Justiție statuase, în ultimă instanță, asupra unui litigiu civil ce îl opunea pe reclamant administrației, a fost anulată ca urmare a intervenției procurorului general, care nu era parte în procedura civilă.

Curtea nu poate specula asupra concluziei la care s-ar fi ajuns dacă debitorul însuși ar fi optat mai degrabă pentru calea procedurii „revizuirii” hotărârii definitive, care este deschisă părților în situații identice cu cele ale speței (art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă) și este supusă altor termene și reguli de competență de jurisdicție decât recursul în anulare.

45. Față de cele de mai sus și văzând probele din dosar, Curtea conchide că anularea de către Curtea Supremă de Justiție a Hotărârii definitive din 28 noiembrie 2001 a încălcat principiul securității raporturilor juridice, aducând atingere dreptului reclamantului la un proces echitabil.

46. În consecință, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție, în această privință.

II. Asupra pretinsei încălcări a prevederilor art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

47. Reclamantul se mai plânge de atingerea adusă dreptului său vizând respectarea bunurilor sale, ca urmare a anulării Hotărârii din 28 noiembrie 2001, prin care i se acordau despăgubiri pentru perioada de detenție. Acesta invocă art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

48. Guvernul argumentează faptul că procurorul general a introdus în mod îndreptățit acest al doilea recurs în anulare și că instanța supremă l-a admis, ținând seama de condamnarea reclamantului prin Hotărârea din 21 ianuarie 2003, consecință a primului recurs în anulare care îl priva de dreptul de a primi despăgubiri pentru detenție. Acesta mai precizează că ingerința suferită de reclamant era prevăzută de lege și avea un scop legitim, față de care se afla în raport de proporționalitate.

49. La rândul său, reclamantul consideră că prin anularea Hotărârii din 28 noiembrie 2001 a pierdut dreptul de a primi suma de 500.000.000 lei ce i se acordase, ceea ce a adus atingere dreptului său de proprietate.

50. Curtea observă că acest capăt de cerere este legat de cel examinat prin prisma art. 6 § 1 din Convenție și deci trebuie declarat admisibil (paragraful 25 de mai sus).

51. Curtea a judecat în mai multe rânduri cauze ce ridicau probleme similare și a constatat violarea art. 1 din Protocolul nr. 1 ca urmare a repunerii pe rol — pe calea recursului în anulare introdus de procurorul general — a unei soluții definitive date unui litigiu, inclusiv în ceea ce privește privarea de „bunul” pe care reclamantul îl dobândise prin acea hotărâre definitivă (a se vedea, printre altele, *Brumărescu*, §§ 67, 77 și 80, *Societatea Comercială Mașiniexportimport Industrial Group — S.A.*, §§ 46—47, *Piața Bazar Dorobanți — S.R.L.*, §§ 33—34; și *Societatea Comercială Plastik ABC — S.A.*, § 17, hotărâri citate mai sus).

52. Examinând prezenta cauză, Curtea apreciază că Guvernul nu a furnizat niciun fapt ori argument convingător de natură să conducă la o concluzie diferită. În particular, aceasta relevă că, în cauză, prin Hotărârea din 28 noiembrie 2001, reclamantului i-a fost acordată o sumă cu titlu de despăgubire, care nu i-a fost plătită, și că 2 ani mai târziu, în urma intervenției procurorului general, pe calea recursului în anulare, el a pierdut posibilitatea de a primi această sumă.

53. Față de cele de mai sus și văzând probele din dosar, Curtea concluzionează că desființarea de către Curtea Supremă

de Justiție a Hotărârii definitive din 28 noiembrie 2001 a încălcat dreptul reclamantului cu privire la respectarea bunurilor sale.

54. În consecință, a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

III. Asupra pretinsei încălcări a prevederilor art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție

55. Reclamantul se mai plânge că a fost condamnat de două ori pentru aceleași fapte: prima oară la data de 12 februarie 1997, când a fost sancționat prin aplicarea unei amenzi administrative, și a doua oară când i s-a aplicat o pedeapsă penală, prin Hotărârea din 21 ianuarie 2003. Prin Decizia sa de admisibilitate din 13 septembrie 2007, Curtea a stabilit să examineze acest capăt de cerere în lumina art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

Reclamantul mai estimează că redeschiderea procesului penal după recursul în anulare a adus atingere principiului *non bis in idem*, garantat de același art. 4.

56. Curtea observă că acest capăt de cerere are două aspecte distincte, primul privind dubla condamnare a reclamantului în sensul primului paragraf al art. 4 și cel de-al doilea, care se referă la redeschiderea procesului penal după recursul în anulare, situație reglementată de paragraful al doilea din acest articol.

57. Guvernul invocă neepuizarea căilor de atac interne, în măsura în care reclamantul nu a contestat procesul-verbal de contravenție, nici în nume propriu și nici ca reprezentant al societății. Acesta mai invocă lipsa calității de victimă a reclamantului, dat fiind că amenda a fost aplicată societății și nu acestuia în mod direct. Acesta mai pune apoi în discuție aplicabilitatea art. 4, estimând că amenda aplicată societății nu constituie „condamnare penală” în sensul jurisprudenței Curții.

58. Curtea apreciază totuși că răspunsul dat acestor chestiuni și, implicit, excepțiile ridicate de Guvern sunt strâns legate de substanța capetelor de cerere enunțate de reclamant în temeiul art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție [a se vedea, în special, *Ankarcrona împotriva Suediei* (dec.) nr. 35.178/97, CEDO 2000-IV, *Nosov împotriva Rusiei* (dec.) nr. 30.877/2002, 20 octombrie 2005, *Groppera Radio AG și alții împotriva Elveției*, 28 martie 1990, § 49, seria A nr. 173, precum și *Anghel împotriva României*, nr. 28.183/03, 4 octombrie 2007].

Este deci cazul să se unească excepțiile cu fondul.

59. Totuși, văzând constatarea referitoare la art. 6 § 1 din Convenție (paragraful 42 de mai sus), Curtea estimează că, deși acest capăt de cerere trebuie considerat admisibil, nu este necesar să fie examinat dacă în cauză a avut loc încălcarea acestei dispoziții (vezi, printre altele, *Laino împotriva Italiei* [MC], nr. 33.158/96, § 25, CEDO 1999-I, *Zanghi împotriva Italiei*, 19 februarie 1991, § 23, seria A nr. 194-C, *Biserica catolică de la La Canée împotriva Greciei*, 16 decembrie 1997, § 50, *Culegere de hotărâri și decizii 1997-VIII*, *Glod împotriva României* nr. 41.134/98, § 46, 16 septembrie 2003, precum și *Albina împotriva României* nr. 57.808/00, § 42, 28 aprilie 2005). Într-adevăr, Curtea reține că atât dubla condamnare, cât și redeschiderea procesului penal, invocate de către reclamant, sunt consecințele anulării Hotărârii definitive din 25 mai 2000 și sunt, prin urmare, strict legate de încălcarea art. 6 § 1 din Convenție, constatată de către Curte în cadrul §§ 41—42 de mai sus.

IV. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

60. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul când Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției ori a protoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o îndreptare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul

61. Reclamantul solicită suma de 15.000 euro cu titlu de daune materiale suferite ca urmare a încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și 50.000 euro cu titlu de daune morale cauzate prin anularea deciziilor judecătorești ce au dispus achitarea sa, cu titlu definitiv.

62. Guvernul estimează că valoarea reparației acordate reclamantului prin Decizia definitivă din 28 noiembrie 2001 are în prezent valoarea actualizată de 13.440 euro. Acesta consideră că suma reclamată cu titlu de daune morale este excesivă și că, în orice caz, o eventuală hotărâre de condamnare a statului român ar putea constitui în sine o reparație satisfăcătoare a acestui prejudiciu.

63. Față de ansamblul elementelor ce se află în posesia sa și statuând în echitate, după cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea îi alocă reclamantului 14.000 euro cu titlu de daune materiale și 2.000 euro cu titlu de daune morale.

B. Cheltuieli de judecată

64. Reclamantul nu a solicitat nicio sumă pentru cheltuielile de judecată efectuate.

C. Dobânzi moratorii

65. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. unește cu fondul excepțiile preliminare ridicate de Guvern în ceea ce privește capetele de cerere bazate pe art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție;

2. declară admisibilă cererea în rest;

3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție;

4. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

5. hotărăște că nu este necesar să examineze capătul de cerere întemeiat pe art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție;

6. hotărăște:

a) ca statul pârât să îi plătească reclamantului, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție:

(i) 14 000 euro (paisprezece mii euro), sumă care se va converti în moneda statului pârât, cu titlu de daune materiale;

și
(ii) 2 000 euro (două mii euro), sumă care se va converti în moneda statului pârât, la care se adaugă orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru daune morale;

b) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

7. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 4 noiembrie 2008, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Stanley Naismith,
grefier adjunct

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 430594